

Jeg gikk ned i hagen for å se at verden fungerte. Det var en av de dagene hvor jeg våknet uten noe ønske om det, og naken tente opp en røyk mens jeg fant veien til kjøleskapet på utkikk etter noe næring. Jeg fant en melon. Den var blitt litt bløt på den ene siden, jeg skar det bort. Jeg fant en kjole og gikk ut i hagen.

Hagen var stusselig og død.

Jeg fant en vissnen rosmarinplante i en sprukket potte og gomlet på et par av bladene. De smakte tørr pizzaskorpe. Det var litt liv i ripsbusken, var en del nysprungne blader og var jeg heldig kunne jeg klore ned et par rips til høsten. Høsten. Jeg fant en stein og risset inn lve made peace with the falling leaves i den tørre jorda hvor det var meningen at det skulle vokse gress. Jeg skulle ha innsett for lenge siden at hageprosjektet mitt var håpløst, dødsdømt allerede fra barndommen hvor jeg i hemmelighet reddet ugressblomstene mamma møysommelig halte ut og syklet til skogen ved stranda hvor jeg plantet dem på nytt.

Telefonen ringte. Jeg rakk den ikke. Jeg gikk ut igjen og la meg ned på tørr jord. Ikke engang ugress ville vokse i melankoliens hage. Det var på tide å bli lykkelig.

Første gang jeg var full endte jeg opp i leiligheten til Emilie, hvor foreldrene satt i stua og så på Inspektør Morse når jeg kom veltende inn, søkkvåt fra topp til tå og øyne fulle av tårer og øl. Emilie ledet meg inn til badet sitt hvor hun kledde av meg, beordret meg i badekaret og vasket saltvannet ut av håret mitt. Jeg tror jeg gråt mye. Jeg sovnet i rene laken på gulvet ved siden av sengen hennes.

Allerede da elsket jeg henne fordi hun passet på meg, og hatet henne fordi hun ikke lot meg klare meg selv.

Jeg husker at jeg mistet balansen mye de første gangene jeg drakk.

Jeg mistet balansen når jeg var edru også.

Kanskje hadde jeg aldri balanse. Stillestående virvelvind.

Jeg har vært full utallige ganger. Ikke mer enn de fleste. Ikke mindre. Periodevis mer. Jeg begynte ganske sent. Om jeg hadde begynt tidligere hadde kanskje ikke året jeg var fjorten vært det jæveligste året. Men mest sannsynlig ville det vært det like vel.

Husker egentlig ikke så mye av det året. Husker ikke engang om jeg var forelsket. Jeg var nok det.

Første gang jeg følte jeg elsket var jeg fem år og satt på doen i barnehagen. Jeg elsket en gutt med brune øyne og brunt hår som var klippet kort i nakken, han hadde en vakker nakke. Alle mennesker jeg har elsket har hatt vakre nakker. Jeg satt på doen og gråt, jeg hadde gått på do uten å låse døra og han og vennene hans hadde sett meg og sto og lo utenfor. Senere det året stjal jeg den lilla hesten til en jente og ga den til dem, og sånn ble jeg med og lekte ninja turtles.

Når jeg ikke lekte med Annika, Annika, min første venn og siste minne fra et ballrom på danskebåten sommeren 1995, en båt på et svaiende hav, uten annen balanse enn himmelhinnen over oss.

Jeg går ikke ut i hagen lenger. Ugresset har begynt å vokse nå, jeg kan se dem når jeg står på verandaen og fyller lungene mine med verdens pust. Røyker ikke på verandaen. Har aldri levende ild på den verandaen.

Michael sov ofte på verandaen sin hjemme, og jeg sov av og til på min, og da hendte det at vi ringte hverandre og så på den samme månen og ulte mot naboene vi hatet på begge sidene av

byen. Andre insomnianetter hørte jeg kastanjer mot ruta og vi badet på øde strender, påkledd i vår nakne uskyld, og senere nakne i påkledd uskyldighet, vi knelte mot alteret av lengsel og drømmer og tegnet framtiden som store sirkler i sanden, og hvert sandkorn bevret med oss, alt dette som var verden og oss var tryggheten og balansere gjorde vi på sykkelsetet i nedoverbakken hjem.

I've made peace with the falling leaves. I see their fate in my own body. Det er sommeren jeg er atten og musikken og ordene flyter gjennom stuen som erstatning for pulsen min som har druknet i nattens vin. Jeg kan høre stillheten under alt, jeg lukker øynene i et håp om å slippe å åpne dem igjen, det er sommeren jeg er atten og aldri har jeg vært mer linedanser enn nå. Verden er en tettpakket sal uten plass til en scene, luften er tettpakket, oppstykket og jeg kan bare puste i skylappenes porsjoner.

Kunsten er å synge med.

Jeg faller bare om sangen slutter.

Sangen sluttet. Jeg falt ikke. Jeg sto ikke. Tror ikke jeg pustet så mye den sommeren, det gikk mest i stakkato, og diagonale hverdager formet spindellev, spindellev spent ut over meg som erstatning for en forlenget sprengt himmelhinne mot evighetens utrygghet.

Jeg våkner tidlig om morgene nå. Det er helt greit, kanskje det er melankoliens hint om at jeg må suge inn alt dagslyset jeg kan til neste fase med søvnløse netter. Neste fadese. Neste høst. Jeg røyker og spiser epler jeg finner i hagene rundt. Hilser på Fanny som selger vannmelon og på Harald som selger bussbilletter. Tar ikke så mye buss. Går heller til byen.

Syklet til skolen hver dag den sommeren jeg gikk på drama. Stoppet på veien, ved havet, og sang av full hals, nakne kråkeskrik som fylte opp tomrommet fra drømmer jeg ikke ville innrømme hadde forduftet.

Var allikevel mye lykkelig. Sjonglerte røde drømmer og lot de en etter en falle til bakken, i tro om at jeg senere kunne plukke de opp.

Kanskje kunne jeg det.

Skifta balansepunkt da jeg tok fløy vekk fra andres trygghet til min egen. Mista balansen når jeg landa.

Alle navnene, alle livene, alle dagene. Alle somrene med bugnende ripsbusker, håndfaste løfter om en trygghet, et balansepunkt, en hverdag som lukter sødme og naken sol. Om jeg våkner uten noe ønske om det, åpner jeg allikevel øynene for å finne et holdepunkt mot minnenes overgrodde blomster.